

Το Βιβλίο του Ιωήλ και η Λαοδικεία Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας - Αριθμός Είκοσι Δύο

Jeff Pippenger
2026-01-02

Αριθμός Είκοσι Δύο

Ήμασταν στα μισά της εξέτασης των τεσσάρων αναφορών στην αρχαία Ισραήλ, ως της γενεάς των «οχιών», στο προηγούμενο άρθρο. Στο κατά Ματθαίον, τόσο ο Ιωάννης όσο και ο Ιησούς χαρακτηρίζουν τους Φαρισαίους και τους Σαδδουκαίους ως γενεά οχιών. Ο Ιωάννης αντιπροσωπεύει την έναρξη μιας διαδικασίας δοκιμασίας, η οποία προσδιορίζεται όταν δίδασκε ότι ο Ιησούς, ο οποίος θα ερχόταν έπειτα από αυτόν, θα διακαθάριζε πλήρως την άλωνα Αυτού. Ο Ιησούς προσέθεσε στη διαδικασία δοκιμασίας του Ιωάννη, περιλαμβάνοντας τη διαδικασία της κρίσεως, καθώς αναφέρθηκε στη βασίλισσα της Σαβά και στη Νινευή. Η κρίση λαμβάνει χώρα στην τέταρτη γενεά, και μία τάξη μέσα στην κρίση εκδηλώνεται ως όφεις, διότι πατέρας τους είναι ο διάβολος. Ο Ιησούς προσέθεσε το ζήτημα της τέταρτης γενεάς που ζητεί σημείο, ενώ το σημείο ήταν ολοφάνερο.

Στο κατά Ματθαίον εικοστό τρίτο κεφάλαιο εκτίθενται τα «ουαί» εναντίον των Φαρισαίων και των Σαδδουκαίων, και η διαδικασία της δοκιμασίας και της κρίσεως συνδέεται και πάλι με την τελική γενεά. Το εικοστό δεύτερο κεφάλαιο προετοιμάζει το πλαίσιο για τα ουαί του εικοστού τρίτου κεφαλαίου.

Ενώ οι Φαρισαίοι ήσαν συναγμένοι, ο Ιησούς τούς ερώτησε, λέγων· Τι νομίζετε περί του Χριστού; υἱὸς τίνος είναι;

Λέγουσιν αὐτῷ, Ὁ Υἱὸς τοῦ Δαβίδ.

Λέγει πρὸς αὐτούς· Πῶς λοιπὸν ὁ Δαβὶδ ἐν πνεύματι τον καλεῖ Κύριον, λέγων· Εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς τον Κύριόν μου· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ὅτου θέσω τους εχθρούς σου υποπόδιον των ποδῶν σου; Ἐάν λοιπὸν ὁ Δαβὶδ τον καλεῖ Κύριον, πῶς εἶναι υἱὸς αὐτοῦ;

Και κανεὶς δεν μπόρεσε να του ἀποκρίνει οὔτε μία λέξη, οὔτε τόλμησε κανεὶς ἀπὸ ἐκείνη την ἡμέρα και ἔπειτα να του υποβάλει πλέον ἐρωτήσεις. Ματθαῖος 22:41–46.

Όταν η θύρα έκλεισε για κάθε περαιτέρω συναναστροφή, ο Ιησούς κατόπιν εκθέτει οκτώ «ουαί» στο επόμενο κεφάλαιο. Στο δέκατο τρίτο εδάφιο, το «ουαί» αφορά το ότι κλείνουν τις θύρες προς τη βασιλεία των ουρανών. Από τις θύρες του Ουρανού εκχέεται η όψιμη βροχή. Τα οκτώ «ουαί» αφορούν εκείνους που ομολογούν ότι ανοίγουν τη θύρα την οποία ουδείς δύναται να ανοίξει και κλείνουν τη θύρα την οποία ουδείς δύναται να κλείσει. Σε όραμα, εδείχθη στην Αδελφή Ουαί εκείνους που δεν ακολούθησαν τον Χριστό στα Άγια των Αγίων να αποστέλλουν τις προσευχές τους στον κενό άγιο τόπο, όπου ο Σατανάς, προσποιούμενος ότι είναι ο Χριστός, τους οδηγούσε να πιστεύουν ότι όλα ήσαν εντάξει. Είχαν εκ νέου ανοίξει τον άγιο τόπο και είχαν κλείσει τα Άγια

των Αγίων.

«Πολλοί βλέπουν με φρίκη την πορεία των Ιουδαίων, καθώς απέρριψαν και σταύρωσαν τον Χριστό· και όταν διαβάζουν την ιστορία της αισχρής κακοποιήσεώς Του, νομίζουν ότι Τον αγαπούν, και ότι δεν θα Τον είχαν αρνηθεί όπως ο Πέτρος, ούτε θα Τον είχαν σταυρώσει όπως οι Ιουδαίοι. Αλλά ο Θεός, ο οποίος ερευνά τις καρδιές όλων, έφερε σε δοκιμασία εκείνη την αγάπη προς τον Ιησού την οποία αυτοί ισχυρίζονταν ότι αισθάνονταν. Όλος ο ουρανός παρακολουθούσε με το βαθύτερο ενδιαφέρον την υποδοχή του μηνύματος του πρώτου αγγέλου. Αλλά πολλοί, που ομολογούσαν ότι αγαπούν τον Ιησού και που έχυναν δάκρυα καθώς διάβαζαν την ιστορία του σταυρού, χλεύασαν την αγαθή αγγελία της ελεύσεώς Του. Αντί να δεχθούν το μήνυμα με χαρά, το διακήρυξαν ως πλάνη. Μίσησαν εκείνους που αγαπούσαν την επιφάνειά Του και τους απέκλεισαν από τις εκκλησίες. Όσοι απέρριψαν το πρώτο μήνυμα δεν μπορούσαν να ωφεληθούν από το δεύτερο· ούτε ωφελήθηκαν από την κραυγή του μεσονυκτίου, η οποία επρόκειτο να τους προετοιμάσει ώστε να εισέλθουν με τον Ιησού, διά της πίστεως, στα άγια των αγίων του ουρανού αγιαστηρίου. Και, απορρίπτοντας τα δύο προηγούμενα μηνύματα, έχουν τόσο συσκοτίσει τη νόησή τους, ώστε δεν μπορούν να δουν κανένα φως στο μήνυμα του τρίτου αγγέλου, το οποίο δείχνει την οδό προς τα άγια των αγίων. Είδα ότι, όπως οι Ιουδαίοι σταύρωσαν τον Ιησού, έτσι και οι κατ' όνομα εκκλησίες είχαν σταυρώσει αυτά τα μηνύματα, και γι' αυτό δεν έχουν καμία γνώση της οδού προς τα άγια των αγίων, ούτε μπορούν να ωφεληθούν από τη μεσιτεία του Ιησού εκεί. Όπως οι Ιουδαίοι, που πρόσφεραν τις ανώφελες θυσίες τους, έτσι και αυτοί αναπέμπουν τις ανώφελες προσευχές τους προς το διαμέρισμα το οποίο ο Ιησούς έχει εγκαταλείψει· και ο Σατανάς, ευαρεστημένος με την πλάνη, προσλαμβάνει θρησκευτικό χαρακτήρα και οδηγεί προς τον εαυτό του τη διάνοια αυτών των κατ' επάγγελμα Χριστιανών, ενεργώντας με τη δύναμή του, με τα σημεία του και με τέρατα ψεύδους, για να τους προσδέσει στην παγίδα του.» Early Writings, 258–261.

Ο δέκατος τέταρτος στίχος είναι ένα «ουαί» για το ότι κατατρώγουν τα σπίτια των χηρών και για τις μακρές προσευχές. Το «ουαί» του δέκατου πέμπτου στίχου είναι επειδή κάνουν τους προσήλυτους τους διπλάσια τέκνα της γέεννας απ' ό,τι ήταν οι ίδιοι. Στους στίχους δεκαέξι έως είκοσι δύο, οι πονηροί ορκίζονται στον ναό.

«Αυτά δεν είναι λόγια της Αδελφής Ουαίτ, αλλά λόγια του Κυρίου, και η αγγελιοφόρος Του τα έδωσε σε μένα για να τα δώσω σε εσάς. Ο Θεός σας καλεί να μη συνεργάζεστε πλέον με Αυτόν κατά τρόπο αντίθετο προς τους σκοπούς Του. Δόθηκε πολλή διδασκαλία σχετικά με ανθρώπους που ισχυρίζονται ότι είναι Χριστιανοί, ενώ αποκαλύπτουν τα γνωρίσματα του Σατανά, παρεμποδίζοντας με πνεύμα, λόγο και πράξη την πρόοδο της αλήθειας, και ασφαλώς ακολουθούν την οδό στην οποία τους οδηγεί ο Σατανάς. Μέσα στη σκληρότητα της καρδιάς τους έχουν αρπάξει εξουσία που σε καμία περίπτωση δεν τους ανήκει και την οποία δεν θα έπρεπε να ασκούν. Λέγει ο μέγας Διδάσκαλος: “Θα ανατρέψω, θα ανατρέψω, θα ανατρέψω.” Οι άνθρωποι λέγουν στο Μπάτλ Κρηκ: “Ο ναός του Κυρίου, ο ναός του Κυρίου είμαστε εμείς”, αλλά χρησιμοποιούν κοινό πυρ. Οι καρδιές τους δεν έχουν μαλακώσει ούτε υποταχθεί από τη χάρη του Θεού.» Manuscript Releases, τόμος 13, 222.

Στα εδάφια είκοσι τρία και είκοσι τέσσερα, το «αλίμονο» αφορά την παραμέληση της δικαιοσύνης, του ελέους και της πιστότητας. Τα εδάφια είκοσι πέντε και είκοσι έξι αναφέρονται στην προσποίηση του καθαρισμού του έξωτερικού του ποτηρίου, αλλά όχι του έσωτερικού.

«Έχομεν δέ τον θησαυρόν τουτον», συνέχισε ο απόστολος, «έν όστρακίνοις σκεύεσιν, ίνα ή ύπερβολή τής δυνάμεως ή του Θεού και μη έξ ήμών». Ό Θεός θα ήδύνατο να είχε διακηρύξει την αλήθειάν Του δια άναμαρτήτων άγγέλων, αλλά τουτο δέν είναι το σχέδιόν Του. Έκλέγει ανθρώπινα όντα, ανθρώπους περιβεβλημένους άσθένεια, ως όργανα δια την έκπλήρωσιν των σκοπών Του. Ό άνεκτίμητος θησαυρός τίθεται έν όστρακίνοις σκεύεσιν. Δια των ανθρώπων αι εύλογίαι Του πρόκειται να μεταδοθοϋν εις τον κόσμο. Δι' αυτών ή δόξα Του πρόκειται να λάμψη μέσα εις το σκότος τής άμαρτίας». Acts of the Apostles, 330.

Έπειτα, τα εδάφια είκοσι επτά και είκοσι οκτώ προσδιορίζουν τους πονηρούς ως ασβεστωμένους τάφους, συνδέοντας τουτο με τον Σεβνά του εικοστού δευτέρου κεφαλαίου του Ησαΐα, όπου ο Σεβνά υπερηφανευόταν για τον θαυμαστό τάφο που κατασκεύαζε, στον οποίο όμως δεν επρόκειτο ποτέ να βρεθεί, διότι ο Θεός επρόκειτο να τον εκβάλει από το στόμα Του σε έναν μακρινό αγρό. Ο μακρινός αγρός παριστάνεται από τον τάφο του ψευδοπροφήτη της Βαιθήλ, ο οποίος οδήγησε τον ανυπάκουο προφήτη να ταφεί στον ίδιο τάφο. Έπειτα, το όγδοο «ουαί» λέγει:

Ουαί εις ύμας, γραμματεΐς και Φαρισαΐοι, ύποκριταί! διότι οικοδομείτε τους τάφους των προφητών και κοσμεείτε τα μνημεία των δικαίων, και λέγετε: Έάν ήμεθα έν ταΐς ήμέραις των πατέρων ήμών, δέν θα ήμεθα συμμετοχοι μετ' αυτών εις το αίμα των προφητών. Ώστε μαρτυρείτε κατά έαυτών ότι είσθε υιοί εκείνων οΐτινες έφόνευσαν τους προφήτας. Συμπληρώσατε, λοιπόν, το μέτρον των πατέρων σας.

Όφεις, γεννήματα εχιδνών, πώς δύνασθε να διαφύγετε την καταδίκην τής γεέννης;

Δια τουτο, ιδου, εγώ αποστέλλω προς ύμας προφήτας και σοφους και γραμματεΐς: και έξ αυτών θέλετε θανατώσει και σταυρώσει, και έξ αυτών θέλετε μαστιγώσει έν ταΐς συναγωγαΐς ύμών και καταδιώξει αυτούς από πόλεως εις πόλιν: ώστε να έλθη έφ' ύμας παν το δίκαιον αίμα το εκχυνόμενον επί τής γης, από του αίματος του δικαίου Άβελ έως του αίματος Ζαχαρίου υιού Βαραχίου, όν έφονεύσατε μεταξυ του ναου και του θυσιαστηρίου.

Αληθώς σας λέγω, πάντα ταύτα θέλουσιν ελθεί επί την γενεάν ταύτην. Ματθαίος 23:29-36.

Οι όφεις, οι οποίοι είναι γενεά εχιδνών, κρίνονται στο χωρίο. Στο χωρίο η κρίση δεν βασίζεται στις μαρτυρίες της βασιλίσσας του Σαβά και της Νινευή, αλλά από το αίμα του Άβελ έως τον Ζαχαρία. Η τετάρτη γενεά, η οποία είναι εχίδναι, κρίνεται από δύο μάρτυρες από την εξωτερική ιστορία του αρχαίου Ισραήλ και δύο μάρτυρες από την εσωτερική ιστορία του αρχαίου Ισραήλ. Το τρίτο κεφάλαιο του Λουκά είναι η τελευταία από τις τέσσερις αναφορές στις εχίδνες της τέταρτης και τελικής γενεάς και είναι απλώς παράλληλο προς το τρίτο κεφάλαιο του Ματθαίου. Τέσσερις αναφορές που προσδιορίζουν ότι κατά την τελική κρίση του οίκου του Θεού, κατά την τέταρτη γενεά, η μία τάξη θα εκδηλώσει τον χαρακτήρα της ως υιοί και θυγατέρες του Σατανά, και η άλλη τάξη ως υιοί και θυγατέρες του Θεού. Η διαδικασία της δοκιμασίας που αρχίζει τον διαχωρισμό αρχίζει όταν ο αγγελιαφόρος που προετοιμάζει την οδό για τον Αγγελιαφόρο της Διαθήκης υψώνει τη φωνή του στην έρημο.

Στην ιερή ύφανση της Γραφής, τα ονόματα δεν είναι απλές επιγραφές, αλλά ψιθυρισμένες προφητείες—δεύτερα άσματα που ψάλλονται κάτω από την επιφάνεια της ιστορίας, αποκαλύπτοντας την καρδιά της απολύτρωσης. Όταν οι σημασίες των απογόνων από τον Αδάμ έως τον Νώε διατάσσονται σε μία δήλωση, παράγουν ένα μήνυμα που αντιστοιχεί στην ιστορία την οποία αντιπροσωπεύει η γενεαλογία. Ο Αδάμ σημαίνει «άνθρωπος», και ο Σηθ σημαίνει «διορισμένος». Ο Ενώς σημαίνει «θνητός» (υποκείμενος στον θάνατο), και ο Καϊνάν σημαίνει «λύπη». Διά του «αίνου/ευλογίας του Θεού» (Μααλαεήλ), ο Ουρανός θα «κατέβαινε» (Γάρεδ). Ο Ουρανός κατήλθε ως ο «αφιερωμένος ή κεχρισμένος» (Ενώχ), ο οποίος διακήρυξε το μήνυμα της κρίσεως διά του υιού του, του Μαθουσάλα («όταν αυτός πεθάνει, θα αποσταλεί»). Ο θάνατός του θα αποτελούσε την κορύφωση μιας «ισχυρής» εκχύσεως του Αγίου Πνεύματος, η οποία παριστάνεται από τον Λάμεχ (πνοή) που ενώνεται με τον Μαθουσάλα, καθώς η Κραυγή του Μεσονυκτίου ενώθηκε με τον δεύτερο άγγελο. Ο Μαθουσάλα ήταν ο δεύτερος άγγελος και ο Λάμεχ η Κραυγή του Μεσονυκτίου που κορυφώθηκε στον κατακλυσμό του Νώε.

Αποσταγμένο ακόμη περισσότερο, τα ονόματα διακηρύττουν: «Ο άνθρωπος ορίστηκε θνητός, υποκείμενος στη λύπη και στον θάνατο, ως συνέπεια του πρώτου Αδάμ· αλλά μέσω της ευλογίας του Θεού, ο Χριστός αφιέρωσε τον εαυτό Του να καταβεί, διακηρύσσοντας κρίση μέσω του θανάτου Του επί του σταυρού, η οποία ακολουθήθηκε από την ισχυρή έκχυση του Αγίου Πνεύματος.»

Αυτά τα δέκα ονόματα συμπυκνώνουν το μήνυμα του ευαγγελίου, ενώ ταυτόχρονα χαράσσουν την ιστορία της γης από τη δημιουργία έως την όψιμη βροχή, καταλήγοντας στη Δευτέρα Παρουσία. Αυτός ο συμβολισμός, κρυμμένος μέσα στα ονόματα, βρίσκει το αντίστοιχό του στην Αποκάλυψη. Η Γένεσις παρουσιάζει την άλφα γενεαλογία, και οι 144.000 της Αποκάλυψης 7 παρουσιάζουν την ωμέγα εκπλήρωση στο σφραγισμένο υπόλοιπο.

Ο Ιούδας σημαίνει «αἴνος», ο Ρουβήν σημαίνει «ἰδοῦ, υἱός», ο Γαδ σημαίνει «καλή τύχη/στράτευμα», ο Ασήρ σημαίνει «μακάριος/ευλογημένος» και ο Νεφθαλί σημαίνει «πάλη». Ο Μανασσής σημαίνει «προκαλών λήθη», ο Συμεών σημαίνει «ἀκοή», ο Λευί σημαίνει «συνημμένος/προσηρτημένος», ο Ισσαχάρ σημαίνει «μισθός», ο Ζαβουλών σημαίνει «τιμή/κατοίκηση», ο Ιωσήφ σημαίνει «αὔξησις» και ο Βενιαμίν σημαίνει «υἱὸς τῆς δεξιᾶς».

Εκείνοι που ακολουθούν τὸν Λέοντα ἐκ τῆς φυλῆς Ἰούδα εἶναι οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ, εὐλογημένοι μὲ ἀγαθὴ τύχη καθὼς διέρχονται διὰ μιᾶς διαδικασίας δοκιμασίας, παλαίοντες μετὰ τοῦ Θεοῦ καθὼς ἔπραξεν ὁ Ἰακώβ. Διὰ τούτου τοῦ ἀγῶνος, αἱ ἁμαρτίαι των λησμονοῦνται ἐν τῇ διαδικασίᾳ τοῦ ἁγιασμοῦ, ἢ ὅποια παράγεται διὰ τῆς ἀκροάσεως τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, ὅπερ, ἐν συνεχείᾳ, τοὺς προσδένει εἰς τὸν Χριστὸν ἐν σχέσει διαθήκης. Ἡ ἀνταμοιβὴ αὐτῶν εἶναι νὰ κατοικῶσιν ἐντίμως μετὰ τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ θρόνου Αὐτοῦ, καθημένοι ἐν τοῖς ἔπουρανίοις, καθὼς ὁ Θεὸς τοὺς χρησιμοποιεῖ διὰ νὰ αὔξησῃ τὴν βασιλείαν Αὐτοῦ—καλῶντας τὸ μέγα πλῆθος ἐκ τῆς Βαβυλῶνος ὡς υἱοὺς τῆς δεξιᾶς Αὐτοῦ.

Οἱ ἕξι υἱοὶ τῆς Λείας ἦσαν ὁ Ρουβήν, ὁ Ἰούδας, ὁ Συμεών, ὁ Λευί, ὁ Ἰσάχαρ καὶ ὁ Ζαβουλών. Ἡ θεράπαινά της Ζελφά, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα σημαίνει «εὐώδης σταγῶν», ἀπέκτησε δύο υἱούς — τὸν Γαδ καὶ τὸν Ασήρ. Οἱ δύο υἱοὶ τῆς Ραχὴλ ἦσαν ὁ Ἰωσήφ καὶ ὁ Βενιαμίν. Ἡ θεράπαινά της

Ραχήλ, Βαλλά, σημαίνει «συσταλτική ή δειλή», και οι υιοί της ἦσαν ὁ Δαν και ὁ Νεφθαλί. Προφητικῶς, ἡ γενεαλογία ἐδῶ παρέχει ἀρκετὲς γραμμὲς πρὸς ἐξέτασιν. Ἀντιθέτως πρὸς τὸ ἄλφα καὶ τὶς δέκα γενεὲς στὸ πέμπτο κεφάλαιο τῆς Γενέσεως, τὸ ὦμέγα ἔχει δώδεκα ἀπογόνους, μὲ τὶς δικές του συγκεκριμένους προφητικὲς μεταβλητές. Στούς ἑκατὸν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες, ὁ Δαν δὲν μνημονεύεται καὶ ὁ Μανασσῆ ἀντικατέστησε τὸν ἀδελφὸ του Ἐφραΐμ.

Ἡ ἄλφα γενεαλογία τῆς Γενέσεως ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν ὦμέγα γενεαλογία τῆς Αποκαλύψεως, διότι ἡ Γένεσις προσδιορίζει τὸ θεῖο ἔργο τοῦ Χριστοῦ στὴ σωτηρία, καὶ ἡ Αποκάλυψις προσδιορίζει ἐκείνους οἱ οποίοι, κατὰ τὴν ὦμέγα ἐκπλήρωση ἐκείνης τῆς ἄλφα προφητείας, ἐκπληρώνουν τελείως αὐτὴν ακριβῶς τὴν υπόσχεση καὶ προφητεία που ἐκτέθηκε στὴν ἄλφα προφητεία.

Ἡ ἐφαρμογὴ αὐτῶν τῶν δύο γραμμῶν γίνεται συχνά ἀπὸ τοὺς θεολόγους, ἀλλὰ ποτέ μὲ τὴν προοπτικὴ τῆς μεθοδολογίας «γραμμὴ ἐπὶ γραμμῆ». Οἱ δύο γενεαλογίαι στὴ Γένεση καὶ στὴν Αποκάλυψη παρέχουν δύο μάρτυρες ὅτι ὁ Θεὸς ομιλεῖ σὲ δευτερογενὲς ἐπίπεδο. Ἡ μία γλῶσσα εἶναι ἡ γραπτὴ μαρτυρία ὅπως καταγράφεται, καὶ μὴ δευτερογενὲς γραμμὴ ἐντὸς αὐτῆς τῆς μαρτυρίας προβάλλεται σὲ συμβολικὸ ἐπίπεδο. Οἱ θεολόγοι συνήθως δὲν προχωροῦν πέρα ἀπὸ τὶς ἐπιφανειακὲς παρατηρήσεις σχετικὰ μὲ τὸ μήνυμα που μεταδίδεται μὲσω τῶν σημασιῶν τῶν ονομάτων στὴ Γένεση καὶ στὴν Αποκάλυψη. Ἀντιμετωπίζουν ἐκεῖνο που βλέπουν ὡς μὴ πρωτοτυπία που μιλά περισσότερο γιὰ τὴ δική τους ἀνθρώπινη σοφία, ὅπως καταδεικνύεται ἀπὸ τὴ φαισαϊκὴ τὸς ἰκανότητα νὰ διακρίνουν τὴ μεταφορὰ μὲσα στὶς σημασίες τῶν ονομάτων. Ποτέ δὲν βλέπουν τὸ μήνυμα που ἐκτίθεται στοὺς δώδεκα υἱοὺς τοῦ Ἰσμαήλ. Δὲν βλέπουν ὀρθῶς τὶς γενεαλογίαι τοῦ Ἰησοῦ στὸν Ματθαῖο καὶ στὸν Λουκά. Δὲν βλέπουν τὶς γενεαλογίαι τῶν τελευταίων ἐπτὰ βασιλέων τοῦ Ἰουδα καὶ τῶν τελευταίων ἐπτὰ βασιλέων τοῦ Ἰσραὴλ, τῶν πρώτων ἐπτὰ βασιλέων τοῦ Ἰουδα ἢ τῶν πρώτων ἐπτὰ βασιλέων τοῦ Ἰσραὴλ.

Ὅταν λέγω ὅτι δὲν βλέπουν, ἐννοῶ ὅτι, ἐάν ρωτήσετε τὸ Google ἀν ὑπάρχουν διδασκαλίαι σχετικὰ μὲ αὐτὲς τὶς γενεαλογίαι, ἡ ἀπάντησις εἶναι «ναι» γιὰ ἐκείνη τῆς Γενέσεως ἀπὸ τὸν Ἀδὰμ ἕως τὸν Νῶε, καὶ «ναι» γιὰ τοὺς ἑκατὸν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Ἀλλὰ ἐφαρμόζουν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο τοὺς δέκα ἀπογόνους τοῦ Ἀβρὰμ στὴ Γένεση ἑνδεκά; Ὁχι. Ἐφαρμόζουν τὴ γενεαλογία τοῦ Κáιν καὶ τὴ γενεαλογία τοῦ Σηθ; Ναι, ἀλλὰ τόσο μακρὰν ἀπὸ τὸ πραγματικὸ νόημα, ὥστε εἶναι ὡς νὰ πραγματεύονται ἄλλο θέμα. Ἀναμφιβόλως ἐξετάζουν τὶς γενεαλογίαι τοῦ Χριστοῦ στὸν Ματθαῖο καὶ στὸν Λουκά, ἀλλὰ, γιὰ μὴ ἀκόμη φορὰ, ἀστοχοῦν κατὰ πολὺ. Γιὰτί ἔχει αὐτὸ σημασία, θὰ ἐρωτήσετε; Διότι προτίθεμαι νὰ δώσω μὴ ἐπισκόπησι αὐτῶν τῶν προφητικῶν γραμμῶν γενεαλογιῶν, καὶ θέλω νὰ καταστήσω σαφὲς ἐξαρχῆς ὅτι ἐπιδιώκω νὰ προσδιορίσω τὴ σημασία τῆς τετάρτης γενεάς ὡς συμβόλου τῆς βιβλικῆς προφητείας. Ἡ ἐπισκόπησι αὐτῶν τῶν γενεαλογιῶν θὰ βοηθήσει πρὸς τούτο, ἀλλὰ θὰ ἦταν ἀμέλεια ἐκ μέρους οἰουοῦδήποτε, ἐάν ἐθεώρει ὅτι ἡ ἀπλή σύνοψη αὐτῶν τῶν πραγμάτων που θὰ ἀκολουθήσει εἶναι ὅλο ἐκεῖνο που ὑπάρχει νὰ κατανοηθεῖ σχετικὰ μὲ αὐτὲς τὶς γραμμὲς γενεαλογιῶν.

Μετὰ τὴ γενεαλογία ἀπὸ τὸν Ἀδὰμ ἕως τὸν Νῶε, βρίσκουμε δύο γραμμὲς γενεαλογιῶν στα κεφάλαια τέσσερα καὶ πέντε τῆς Γένεσις. Αὐτὲς οἱ δύο γραμμὲς ἀντιπροσωπεύονται ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Κáιν καὶ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Σηθ. Σὲ ἀντίθεσι μὲ τὴ γενεαλογία ἀπὸ τὸν Ἀδὰμ ἕως τὸν Νῶε, ἡ οἰοῦ ἀντιπροσώπευε δέκα ἀπογόνους, ἡ γραμμὴ τοῦ Σηθ καὶ τοῦ Κáιν προσδιορίζει ἀμφοτέρους οκτῶ ἀπογόνους. Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, πρέπει νὰ θεωρηθοῦν ὡς δύο

περίοδοι των τεσσάρων. Ο Σηθ και ο Κάιν είναι συμβολισμοί διαθήκης, και ο Κάιν αντιπροσωπεύει εκείνους οι οποίοι, στα Ησαΐας είκοσι οκτώ και είκοσι εννέα, συνάπτουν διαθήκη θανάτου, η οποία πρόκειται να ακυρωθεί με τη διαχεόμενη μαστίγα. Αυτοί είναι εκείνοι που οικοδομούν τις οικίες τους επάνω στην άμμο. Εκείνοι που οικοδομούν επάνω στον Βράχο συνάπτουν διαθήκη ζωής, όπως παριστάνονται στην πρώτη Πέτρου, κεφάλαιο δύο, ως εκείνοι που έχουν γευθεί ότι ο Κύριος είναι αγαθός και είναι το «εκλεκτό γένος». Οι «πολλοί» οικοδομούν επάνω στην άμμο, αλλά «ολίγοι» είναι εκλεκτοί.

Η γενεαλογία του Κάιν είναι μια επαναστατική συγχωρδία στη συμφωνία των ονομάτων, διότι τα ονόματα αντιπροσωπεύουν ανθρώπινη δόξα, η οποία είναι μάταιη, οδηγώντας σε άσκοπη περιπλάνηση, αφού έχει πληγεί από τον ουρανό. Παραθεωρώντας την προειδοποίηση, η γραμμή του Κάιν ομολογεί μια ψευδή θεότητα, καλυμμένη με εκδικητική ανθρώπινη δύναμη, η οποία εκπροσωπείται από τις τέχνες της ανθρωπότητας, και σφυρηλατεί έναν σιδηρό πολιτισμό· ωραίο, αλλά βίαιο και άκαρπο από ελπίδα. Η τελευταία αυτή δήλωση αποτελεί μια σύνοψη του μηνύματος στις οκτώ γενεές του Κάιν, το οποίο αντλείται από τα ονόματα.

Η γενεαλογική γραμμή του Σηθ ανταποκρίνεται στη γραμμή του Κάιν με χάρη. Μέσα στην ανθρώπινη αδυναμία που έχει οριστεί για το ανθρώπινο γένος, όσοι επικαλούνται τον Θεό, η θλίψη τους θα μεταστραφεί σε αίνο, καθώς ο ουρανός καταβαίνει. Πιστά βαδίζοντας την οδό που ανέρχεται προς τη δόξα, κατά τη διάρκεια περιόδου δοκιμασίας, έως ότου η κραυγή της «ελπίδας» φέρει ανάπαυση, διά μέσου υδάτων λυτρώσεως. Η τελευταία αυτή δήλωση αποτελεί συνοπτική επισκόπηση του μηνύματος που περιέχεται στις οκτώ γενεές του Σηθ και προκύπτει από τα ονόματα.

Ο λόγος για τη διαίρεση των οκτώ γενεών σε δύο σύνολα των τεσσάρων γενεών θεμελιώνεται στο πρώτο βήμα της διαθήκης, όταν η προφητεία της δουλείας στην Αίγυπτο προσδιορίζεται ως 400 έτη και επίσης ότι τα 400 έτη θα έληγαν στην τέταρτη γενεά. Όταν η μαρτυρία του Παύλου ενσωματώνεται στην άλφα προφητεία της διαθήκης, παράγει δύο περιόδους των 215 ετών, οι οποίες αποτελούνταν από τέσσερις γενεές σε κάθε περίοδο. Οι οκτώ γενεές, στα 430 έτη, αντιπροσωπεύουν δύο περιόδους των 215 ετών. Η πρώτη περίοδος αντιπροσωπεύεται από τον αγαθό Φαραώ που γνώριζε τον Ιωσήφ. 215 χρόνια αργότερα, υπήρχε ένας νέος Φαραώ, που δεν γνώριζε τον Ιωσήφ. Τότε άρχισε το επόμενο σύνολο των τεσσάρων γενεών.

Οκτώ γενεές, διαιρεμένες ισομερώς σε δύο περιόδους, σαφώς διακριτές ως ιδιαίτερη περίοδος τεσσάρων γενεών, στηρίζουν την εφαρμογή των οκτώ γενεών του Κάιν και του Σηθ κατά τον ίδιο τρόπο. Όταν αυτή η εφαρμογή πραγματοποιηθεί, οι οκτώ γενεές του Σηθ ευθυγραμμίζονται με τις οκτώ γενεές του Κάιν. Ο Κάιν αντιπροσωπεύει τους πολλούς που λαμβάνουν το χάραγμα του θηρίου, και ο Σηθ αντιπροσωπεύει τους ολίγους που λαμβάνουν τη σφραγίδα του Θεού. Ο Κάιν είναι το σημείο της ανθρωπότητας, και ο Σηθ είναι το σημείο της ανθρωπότητας ενωμένης με τη Θεότητα στο πλαίσιο της διαθήκης του Νώε, ενώ η γραμμή του Ιωσήφ και του Μωυσή βρίσκεται στο πλαίσιο της διαθήκης του Άβραμ.

Έπειτα, στο ενδέκατο κεφάλαιο, η γενεαλογία του εκλεκτού λαού παριστάνεται διά δέκα ονομάτων, από τον Σημ έως τον Άβραμ. Το ενδέκατο κεφάλαιο είναι η διήγηση του πύργου της

Βαβέλ, αλλά και η γενεαλογία του εκλεκτού λαού, όπως αυτή εκπροσωπείται από τον Αβραάμ. Το ενδέκατο κεφάλαιο εισάγει έναν εκλεκτό λαό, ο οποίος επρόκειτο να εισέλθει σε τριπλή διαθήκη με τον Θεό. Το τρίτο και τελικό στάδιο ήταν η θυσία του Ισαάκ στο εικοστό δεύτερο κεφάλαιο. Το «ένδεκα» κεφάλαιο είναι η άλφα αρχή και το «είκοσι δύο» κεφάλαιο είναι η ωμέγα κατάληξη. Η πίστη που απαιτείται για να ακούσει κανείς τη φωνή του Θεού στο νόημα των ονομάτων, δεν είναι διαφορετική από την πίστη που απαιτείται για να ακούσει τη φωνή Του στην αρίθμηση του Λόγου Του. Μία εφαρμογή γενεαλογίας, η οποία δεν λαμβάνεται υπ' όψιν από τους θεολόγους, είναι η γενεαλογία του Ισμαήλ, του συμβόλου του Ισλάμ.

Και ταῦτα εἶναι τὰ ὀνόματα τῶν υἱῶν τοῦ Ἰσμαήλ, κατὰ τὰ ὀνόματα αὐτῶν, κατὰ τὰς γενεὰς αὐτῶν· ὁ πρωτότοκος τοῦ Ἰσμαήλ, Ναβαϊώθ· καὶ Κηδάρ, καὶ Ἀδβεήλ, καὶ Μιβσάμ, καὶ Μισμά, καὶ Δουμά, καὶ Μασσά, Ἀδάρ, καὶ Θαιμάν, Ἰετούρ, Ναφεί, καὶ Κεδμά· οὗτοί εἰσιν οἱ υἱοὶ τοῦ Ἰσμαήλ, καὶ ταῦτα τὰ ὀνόματα αὐτῶν, κατὰ τὰς κώμας αὐτῶν καὶ κατὰ τὰς ἐπαυλεις αὐτῶν· δώδεκα ἄρχοντες κατὰ τὰ ἔθνη αὐτῶν. Γένεσις 25:13–16.

Όταν οι ορισμοί αυτών των δώδεκα ονομάτων διατυπωθούν σε μία δήλωση, έχει ως εξής: «Προφητικώς, οι απόγονοι του Ισμαήλ είναι ένας καρποφόρος λαός με σκούρο δέρμα, ο οποίος είναι ονομαστός ως πολεμιστές, αλλά είναι περίλυπος ιστορικώς και προφητικώς στις 11 Αυγούστου 1840 και κατόπιν στις 11 Σεπτεμβρίου 2001. Αποκαλούνται τα τέκνα της ανατολής στη βιβλική ιστορία. Προήλθαν από την Αραβία, όπου φύονται τα εύοσμα αρώματα που χρησιμοποιούνταν στις λατρευτικές υπηρεσίες του εβραϊκού αγιαστηρίου. Η λέξη «δολοφόνοι» προέρχεται από την ισλαμική ιστορία και αντιπροσωπεύει θάνατο που επιφέρεται εν σιωπή. Κατά τον καιρό των Σταυροφοριών, το Ισλάμ έκλεισε, περικύκλωσε και πολιορκήσε την Καθολική Ευρώπη, αλλά ο επακόλουθος περιορισμός τους σηματοδότησε την άφιξη της αναψύξεως από το 1840 έως το 1844, καθώς και από την 11η Σεπτεμβρίου έως την κρίση του νόμου της Κυριακής. Οι ορισμοί των δώδεκα ονομάτων των υιών του Ισμαήλ αντιπροσωπεύονται όλοι στην προηγούμενη δήλωση με τα έντονα στοιχεία.»

Τα δώδεκα ονόματα της γενεαλογικής γραμμής του Ισμαήλ αντιπροσωπεύουν δεκατρία, αν συμπεριληφθεί και ο Ισμαήλ στον κατάλογο. Το δεκατρία είναι ο συμβολικός αριθμός της «ανταρσίας», πράγμα που έκανε η Άγαρ, γεγονός που είχε ως αποτέλεσμα ο Αβραάμ να επιτρέψει να εκδιωχθούν η Άγαρ και ο Ισμαήλ. Ο Παύλος χρησιμοποιεί εκείνο το περιστατικό για να περιγράψει την εκβολή του αρχαίου Ισραήλ ως λαού της διαθήκης του Θεού, την ίδια στιγμή που Εκείνος εγκαθίδρυε διαθήκη με τη χριστιανική νύμφη Του.

Διότι είναι γραμμένο ότι ο Αβραάμ απέκτησε δύο υιούς, τον ένα από δούλη και τον άλλον από ελεύθερη. Αλλά εκείνος που γεννήθηκε από τη δούλη γεννήθηκε κατά σάρκα· ενώ εκείνος που γεννήθηκε από την ελεύθερη, δια της επαγγελίας. Αυτά έχουν αλληγορική σημασία· διότι αυτές είναι οι δύο διαθήκες· η μία από το όρος Σινά, η οποία γεννά εις δουλεία, η οποία είναι η Άγαρ. Διότι αυτή η Άγαρ είναι το όρος Σινά στην Αραβία και αντιστοιχεί στην Ιερουσαλήμ που είναι τώρα, και είναι σε δουλεία μαζί με τα τέκνα της. Αλλά η άνω Ιερουσαλήμ είναι ελεύθερη, η οποία είναι μήτηρ όλων ημών. Διότι είναι γραμμένο· Ευφράνθητι, στείρα, εσύ που δεν γεννάς· ξέσπασε σε κραυγή και βόησε, εσύ που δεν ωδίνεις· διότι τα τέκνα της ερήμου είναι πολύ περισσότερα από εκείνης που έχει άνδρα. Εμείς δε, αδελφοί, καθώς ο Ισαάκ,

είμαστε τέκνα της επαγγελίας. Αλλά, όπως τότε εκείνος που είχε γεννηθεί κατά σάρκα καταδίωκε εκείνον που είχε γεννηθεί κατά Πνεύμα, έτσι και τώρα. Πλην, τι λέγει η Γραφή; Έκβαλε τη δούλη και τον υιό της· διότι ο υιός της δούλης δεν θα είναι κληρονόμος μαζί με τον υιό της ελεύθερης. Άρα λοιπόν, αδελφοί, δεν είμαστε τέκνα της δούλης, αλλά της ελεύθερης. Γαλάτας 4:22–31.

Ο Ισμαήλ είναι σύμβολο του Ισλάμ, και η Άγαρ, η μητέρα του Ισμαήλ, είναι το σύμβολο της εκκλησίας της διαθήκης του θανάτου. Ο Ισαάκ είναι σύμβολο του Χριστιανισμού, και η Σάρρα είναι το σύμβολο της εκκλησίας της διαθήκης της ζωής. Για τον λόγο αυτό, ο Ισμαήλ είχε δώδεκα υιούς, διότι το δώδεκα είναι σύμβολο του λαού της διαθήκης του Θεού, και το Ισλάμ είναι παραχάραξη του λαού της διαθήκης του Θεού.

Υπάρχουν δύο γενεαλογίες του Χριστού στα Ευαγγέλια: η μία στον Ματθαίο και η άλλη στον Λουκά.

Και ὁ Ἰακῶβ ἐγέννησε τὸν Ἰωσήφ τὸν ἄνδρα τῆς Μαρίας, ἐξ ἧς ἐγεννήθη ὁ Ἰησοῦς, ὁ λεγόμενος Χριστός. Πᾶσαι οὖν αἱ γενεαὶ ἀπὸ τοῦ Ἀβραὰμ ἕως τοῦ Δαβὶδ εἶναι δεκατέσσαρες γενεαί· καὶ ἀπὸ τοῦ Δαβὶδ ἕως τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος δεκατέσσαρες γενεαί· καὶ ἀπὸ τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος ἕως τοῦ Χριστοῦ δεκατέσσαρες γενεαί. Τοῦ δὲ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ γέννησις ἔγινεν οὕτως· ἐνῶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ Μαρία ἦτο μνηστευμένη μετὰ τοῦ Ἰωσήφ, πρὶν συνέρθωσιν, εὐρέθη ἐγκυος ἐκ Πνεύματος Ἁγίου. Ματθαῖος 1:16–18.

Η γενεαλογία του Ματθαίου προσδιορίζει τρεις ίσες περιόδους των δεκατεσσάρων, οι οποίες συνιστούν μία περίοδο σαράντα δύο. Ο Χριστός είναι το ωμέγα της ιστορίας της διαθήκης σε σχέση με τον Μωυσή ως το άλφα της ιστορίας της διαθήκης. Ο Μωυσής προφητεύει ότι ο Χριστός θα ήταν «όμοιος προς αυτόν». Ο Μωυσής είχε τρεις περιόδους σαράντα ετών στη ζωή του των εκατόν είκοσι ετών. Κάθε σαραντάχρονη περίοδος της ζωής του Μωυσή, όταν τοποθετείται γραμμή επί γραμμής, καταλήγει στην Κάδης, σύμβολο του 1863 και του νόμου της Κυριακής. Οι τρεις περίοδοι του Χριστού καταλήγουν στον Δαβίδ, στην αιχμαλωσία στη Βαβυλώνα και στον Χριστό που επικυρώνει τη διαθήκη με το αίμα Του επάνω στον σταυρό. Ο Δαβίδ αντιπροσωπεύει την ανύψωση της θριαμβεύουσας εκκλησίας κατά τον νόμο της Κυριακής, και η δεύτερη γραμμή προσδιορίζει τις μωρές παρθένες να μεταφέρονται στη Βαβυλώνα, κατά τον νόμο της Κυριακής. Η τρίτη περίοδος καταλήγει στον σταυρό, ο οποίος, για ακόμη μία φορά, προτυπώνει τον νόμο της Κυριακής, όπου ο Χριστός επικυρώνει τη διαθήκη του Αβραάμ με τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες και τη διαθήκη του Νώε με το μεγάλο πλήθος.

Αυτό που μπορεί να γίνει κατανοητό όταν αυτές οι δύο γραμμές τοποθετηθούν η μία επάνω στην άλλη είναι θαυμαστό. Τα εκατόν είκοσι έτη του Μωυσή συνδέονται με τα 120 έτη του Νώε, και οι σαράντα δύο γενεές του Χριστού συνδέονται με το ότι ο αντίχριστος θα βασιλεύσει επί σαράντα δύο συμβολικούς μήνες κατά τον νόμο της Κυριακής.

Καὶ εἶπεν Κύριος ὁ Θεός· Δὲν θέλει καταμείνει τὸ πνεῦμά μου πάντοτε μετὰ τοῦ ἀνθρώπου, διότι αὐτὸς εἶναι σάρξ· αἱ δὲ ἡμέραι αὐτοῦ θέλουσιν εἶσθαι ἑκατὸν εἴκοσι ἔτη. Γένεσις 6:3.

Μαζί με τη γενεαλογία του Ματθαίου, η οποία δίνει έμφαση στη διαθήκη του Αβραάμ, η γενεαλογία του Χριστού, όπως παρατίθεται από τον Λουκά, φθάνει έως αυτήν ταύτην τη

δημιουργία, τονίζοντας έτσι τη διαθήκη της ζωής την οποία ο Αδάμ παρέβη στην Εδέμ. Η γενεαλογία του Λουκά αρχίζει με τον Ιησού και προχωρεί προς τα πίσω διά της γενεαλογίας Του έως τον Αδάμ, ο οποίος προσδιορίζεται ως υιός του Θεού. Η γραμμή καταλήγει στον τέλειο δεύτερο Αδάμ, και αρχίζει με τον τέλειο πρώτο Αδάμ. Από τον πρώτο Αδάμ έως τον δεύτερο Αδάμ παρατίθενται 77 γενεές.

Οι γενεαλογίες της Γραφής αντιπροσωπεύουν γραμμές αλήθειας. Μόλις εντοπίσαμε αρκετές από αυτές που υπερβαίνουν κατά πολύ τους αναγκαίους μάρτυρες που απαιτούνται για τη θεμελίωση μιας αλήθειας. Οι γενεαλογικές γραμμές περιέχουν τη φωνή των ιστορικών εκπληρώσεων και των μελλοντικών προρρήσεων, και περιέχουν τη φωνή του Παλμονί, του Θαυμαστού Αριθμητή των μυστικών, καθώς τα αριθμητικά αινίγματα που τοποθετήθηκαν μέσα στις γραμμές παρέχουν μια δεύτερη φωνή. Αυτές οι δύο φωνές ακούγονται μαζί με μια άλλη, τρίτη φωνή, τη φωνή του Θαυμαστού Γλωσσολόγου, ο οποίος δημιούργησε και εξουσιάζει τα πάντα, περιλαμβανομένων των ονομάτων ανθρώπων, τόπων και πραγμάτων.

Όταν ο Ιωάννης στράφηκε για να δει τη φωνή πίσω του, αυτή ήταν ως φωνή υδάτων πολλών, και όταν ο Δανιήλ είχε το ίδιο όραμα, η φωνή Του ήταν φωνή πλήθους. Το επιφανειακό μήνυμα των Γραφών, καθώς και τα ονόματα που βρίσκονται μαζί με το μήνυμα, και επίσης η αρίθμηση μέσα στο μήνυμα, είναι τρεις φωνές σε ένα χωρίο. Όταν λαμβάνεις μία γραμμή με τις τρεις φωνές και την τοποθετείς επάνω από μία παράλληλη γραμμή, οι τρεις φωνές γίνονται πολλές φωνές.

Και ἐξῆλθεν φωνὴ ἀπὸ τοῦ θρόνου, λέγουσα· Αἰνεῖτε τὸν Θεὸν ἡμῶν, πάντες οἱ δοῦλοι αὐτοῦ, καὶ οἱ φοβούμενοι αὐτόν, οἱ μικροὶ καὶ οἱ μεγάλοι. Καὶ ἤκουσα ὡς φωνὴν ὄχλου πολλοῦ, καὶ ὡς φωνὴν ὑδάτων πολλῶν, καὶ ὡς φωνὴν βροντῶν ἰσχυρῶν, λεγόντων· Ἀλληλουῖα· διότι ἔβασιλευσεν Κύριος ὁ Θεὸς ὁ Παντοκράτωρ. Ἀποκάλυψις 19:5, 6.

Μερικές από τις πλέον σημαντικές γενεαλογίες απαντώνται στους βασιλείς του Ισραήλ. Οι πρώτοι επτά βασιλείς του Ισραήλ, του βόρειου βασιλείου, καταλήγουν στον Αχαάβ, την Ιεζάβελ και τον Ηλία, εκπροσωπώντας έτσι τον νόμο της Κυριακής. Η γραμμή των τελευταίων επτά βασιλέων των βόρειων φυλών αρχίζει από τον νόμο της Κυριακής και τελειώνει με τη λήξη της ανθρώπινης δοκιμασίας, όταν ο Μιχαήλ εγείρεται στο Δανιήλ 12. Οι πρώτοι επτά βασιλείς του Ιούδα απεικονίζουν την ιστορία από τον νόμο της Κυριακής έως ότου εγερθεί ο Μιχαήλ, και οι τελευταίοι επτά βασιλείς προσδιορίζουν την ιστορία που οδηγεί στον νόμο της Κυριακής. Δύο γενεαλογικές γραμμές, αμφοτέρως με μια ιστορία άλφα και μια ιστορία ωμέγα. Η ιστορία άλφα είναι η περίοδος από την 11η Σεπτεμβρίου έως τον νόμο της Κυριακής, και η περίοδος ωμέγα είναι από τον νόμο της Κυριακής έως τη λήξη της δοκιμασίας. Οι πρώτοι επτά βασιλείς του Ισραήλ αντιστοιχούν στους τελευταίους επτά βασιλείς του Ιούδα· και οι τελευταίοι επτά βασιλείς του Ισραήλ αντιστοιχούν στους πρώτους επτά βασιλείς του Ιούδα.

Θα συνεχίσουμε στο επόμενο άρθρο.

«Μείνετε Σταθεροί έως το Τέλος»

«[Αποκάλυψις 1:1, 2, παρατίθενται.] Ολόκληρη η Βίβλος είναι αποκάλυψη· διότι κάθε αποκάλυψη προς τους ανθρώπους έρχεται μέσω του Χριστού, και όλες συγκλίνουν σ' Αυτόν.

Ο Θεός ελάλησε προς εμάς διά του Υιού Του, στον οποίο ανήκουμε διά της δημιουργίας και διά της απολυτρώσεως. Ο Χριστός ήλθε προς τον Ιωάννη, εξόριστο στη νήσο Πάτμο, για να του δώσει την αλήθεια για αυτές τις έσχατες ημέρες, για να του δείξει εκείνα τα οποία πρέπει συντόμως να συμβούν. Ο Ιησούς Χριστός είναι ο μέγας θεματοφύλακας της θείας αποκαλύψεως. Διά μέσου Αυτού έχουμε γνώση εκείνων τα οποία πρέπει να αναμένουμε στις καταληκτικές σκηνές της ιστορίας αυτής της γης. Ο Θεός έδωσε αυτή την αποκάλυψη στον Χριστό, και ο Χριστός τη μετέδωσε στον Ιωάννη.»

«Ο Ιωάννης, ο αγαπημένος μαθητής, ήταν εκείνος που επελέγη να λάβει αυτή την αποκάλυψη. Ήταν ο τελευταίος επιζών από τους πρώτους εκλεκτούς μαθητές. Υπό την οικονομία της Καινής Διαθήκης τιμήθηκε όπως ο προφήτης Δανιήλ είχε τιμηθεί υπό την οικονομία της Παλαιάς Διαθήκης.»

«Η εντολή που έπρεπε να μεταδοθεί στον Ιωάννη ήταν τόσο σημαντική, ώστε ο Χριστός ήλθε από τον ουρανό για να τη δώσει στον δούλο Του, λέγοντάς του να τη στείλει στις εκκλησίες. Η εντολή αυτή πρέπει να αποτελεί αντικείμενο της προσεκτικής και προσευχητικής μελέτης μας· διότι ζούμε σε καιρό κατά τον οποίον άνθρωποι που δεν βρίσκονται υπό τη διδασκαλία του Αγίου Πνεύματος θα εισαγάγουν ψευδείς θεωρίες. Αυτοί οι άνθρωποι έχουν σταθεί σε υψηλές θέσεις και έχουν φιλόδοξα σχέδια να εκτελέσουν. Επιδιώκουν να υψώσουν τους εαυτούς τους και να ανατρέψουν ολόκληρη την υφιστάμενη τάξη των πραγμάτων. Ο Θεός μάς έχει δώσει ιδιαίτερη οδηγία, για να μας προφυλάξει από τέτοιους ανθρώπους. Πρόσταξε τον Ιωάννη να γράψει σε βιβλίο εκείνα που επρόκειτο να λάβουν χώρα στις τελευταίες σκηνές της ιστορίας της γης αυτής.»

«Μετά την παρέλευση του χρόνου, ο Θεός εμπιστεύθηκε στους πιστούς ακολούθους Του τις πολύτιμες αρχές της παρούσας αλήθειας. Οι αρχές αυτές δεν δόθηκαν σε εκείνους που δεν είχαν καμία συμμετοχή στη διακήρυξη του μηνύματος του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου. Δόθηκαν στους εργάτες που είχαν λάβει μέρος στο έργο από την αρχή.

«Όσοι πέρασαν μέσα από αυτές τις εμπειρίες πρέπει να είναι στερεοί ως βράχος στις αρχές που μας κατέστησαν Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας. Πρέπει να είναι συνεργοί του Θεού, περιδένοντας τη μαρτυρία και σφραγίζοντας τον νόμο μεταξύ των μαθητών Του. Όσοι έλαβαν μέρος στη θεμελίωση του έργου μας επάνω σε βάση βιβλικής αλήθειας, όσοι γνωρίζουν τα ορόσημα που υπέδειξαν τη σωστή οδό, πρέπει να θεωρούνται εργάτες υψίστης αξίας. Μπορούν να μιλούν από προσωπική πείρα σχετικά με τις αλήθειες που τους εμπιστεύθηκαν. Οι άνθρωποι αυτοί δεν πρέπει να επιτρέψουν να μεταβληθεί η πίστη τους σε απιστία· δεν πρέπει να επιτρέψουν να αφαιρεθεί από τα χέρια τους το λάβαρο του τρίτου αγγέλου. Πρέπει να κρατήσουν σταθερή μέχρι τέλους την αρχή της πεποιθήσεώς τους. ||

«Ο Κύριος έχει δηλώσει ότι η ιστορία του παρελθόντος θα επαναληφθεί καθώς εισερχόμαστε στο τελικό έργο. Κάθε αλήθεια που Εκείνος έχει δώσει για αυτές τις έσχατες ημέρες πρέπει να διακηρυχθεί στον κόσμο. Κάθε στύλος που Εκείνος έχει θεμελιώσει πρέπει να ενισχυθεί. Δεν μπορούμε τώρα να απομακρυνθούμε από το θεμέλιο που ο Θεός έχει θέσει. Δεν μπορούμε τώρα να εισέλθουμε σε καμία νέα οργάνωση· διότι αυτό θα σήμαινε αποστασία από την αλήθεια.»

«Το έργο της ιατρικής ιεραποστολής χρειάζεται να εξαγνιστεί και να καθαριστεί από καθετί που θα αποδυνάμωνε την πίστη των πιστών στην παρελθούσα πείρα του λαού του Θεού. Η Εδέμ, η ωραία Εδέμ, υποβαθμίστηκε με την εισαγωγή της αμαρτίας. Υπάρχει τώρα ανάγκη να αναδιηγηθούμε την πείρα των ανδρών που διαδραμάτισαν ρόλο στην εγκαθίδρυση του έργου μας κατά την αρχή.»

«Κατά καιρούς διαβάζουμε τις νεκρολογίες των μεγάλων ανδρών του κόσμου. Η ώρα τους ήλθε αιφνιδίως, ως εν μια στιγμή. Πολλοί, οι οποίοι θεωρούνταν ότι απολάμβαναν καλή υγεία, πεθαίνουν ύστερα από ένα συμπόσιο, ή αφού κατήρτισαν εγωιστικά σχέδια για τη δική τους εξύψωση. Ο λόγος εξέρχεται: “Είναι προσκολλημένος στα είδωλά του· αφήσατέ τον ήσυχο.” Αυτό σημαίνει ότι ο Κύριος δεν τον προφυλάσσει πλέον από βλάβη. Επέρχεται αιφνίδιος θάνατος, και τι αξίζει το έργο ολόκληρης της ζωής του; Η ζωή του υπήρξε αποτυχία. Το δέντρο πέφτει, επειδή η δύναμη που το είχε στηρίξει το εγκαταλείπει στη θυσία της ειδωλολατρίας του.»

«Άνδρες και γυναίκες απορροφώνται στην αναζήτηση κάποιου πράγματος προς απόλαυση. Πωλούν τις ψυχές τους αντί ουδενός, και ο Θεός αποσύρει τη μακρόθυμη επιείκειά Του. Αφήνονται στην επιλογή τους.

«Υπάρχουν εκείνοι οι οποίοι, ενώ ομολογούν ότι πιστεύουν την παρούσα αλήθεια, έχουν εξευτελίσει την πίστη τους και έχουν αρνηθεί να περπατούν μέσα στο φως. Ποιοι θα αποθέσουν τώρα τις εγωιστικές, κοσμικές αρχές τους; Ποιοι θα αγωνισθούν τώρα να συνειδητοποιήσουν την αξία της ψυχής; Τι θα ωφεληθεί ο άνθρωπος, εάν κερδίσει ολόκληρο τον κόσμο και χάσει τη δική του ψυχή; Ή τι θα δώσει ο άνθρωπος ως αντάλλαγμα για την ψυχή του; Πεινάτε και διψάτε για τον άρτο της ζωής και το ύδωρ της σωτηρίας; Συναισθάνεστε την αξία των ψυχών για τις οποίες πέθανε ο Χριστός; Εκείνοι που υποτίθεται ότι είναι Χριστιανοί, ζουν σύμφωνα με την ομολογία της πίστεώς τους; Έχουν επίγνωση της αξίας της ψυχής; Αγωνίζονται να καθαρίσουν τις ψυχές τους διά της υπακοής στην αλήθεια;»
Manuscript Releases, τόμος 20, σ. 150, 151.